

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

16 januari 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Interpellatie van de heer Luc Martens tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het geïntegreerd en inclusief onderwijs

Met redenen omklede moties

Interpellatie van mevrouw Brigitte Grouwels tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de ontmoeting van de minister met de directies van de Brusselse scholen en de scholen uit de Vlaamse Rand

Interpellatie van mevrouw Brigitte Grouwels tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de waarde van de huidige licentiaatsdiploma's na de bachelor-masterhervorming

Interpellatie van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de (her)waardering van het technisch secundair en beroepssecundair onderwijs

Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het dalend aantal tolkuren voor dove jongeren in het onderwijs

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het project Eduforum

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Donderdag 16 januari 2003

VOORZITTER : De heer Gilbert Vanleenhove

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.23 uur.*

Interpellatie van de heer Luc Martens tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het geïntegreerd en inclusief onderwijs

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Martens tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het geïntegreerd en inclusief onderwijs.

De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, ik wil met deze interpellatie aandacht vragen voor het GON. Ik plaats dit tegen de achtergrond van de discussie naar aanleiding van de discussienota 'Maatwerk in samenspraak'. Daarin wordt de ambitie van een inclusief onderwijs verwoord. Dit is in feite een utopie omdat er altijd een stuk spanning in de samenleving zal blijven. Er blijven afstanden bestaan die we niet kunnen overbruggen. Dat neemt niet weg dat we al heel wat concrete stappen in de goede richting kunnen zetten. Het GON is een belangrijke hefboom op de weg naar meer inclusie.

Deze samenwerkingsvorm bestaat ruim 20 jaar en is klein begonnen met minder dan honderd leerlingen. Vandaag kunnen inmiddels meer dan 2.000 leerlingen een beroep doen op GON-ondersteuning. Oorspronkelijk kwamen alleen de types 4, 6 en 7 in aanmerking. Na 1994 is dat uitgebreid met kinderen met een type 3 en 8-attest. Ze kunnen onder bepaalde voorwaarden een beroep doen op het GON. Voor type 1 is het GON eerder een theoretische opportuniteit. Ook de integratie van kinderen met type 2 in het gewoon kleuteronderwijs is beperkt.

Het GON is belangrijk, maar wordt in zijn ontwikkeling afgeremd door een aantal knelpunten. Het heeft grotere ambities dan het kan waarmaken. In de nota 'Maatwerk in samenspraak' staat nochtans dat we erin moeten slagen om de expertise van het buitengewoon onderwijs aan te bieden aan het gewoon onderwijs. Dat is eigenlijk ook de ambitie van het GON. U pleit voor regionale ondersteuningsscholen voor speciale onderwijsbehoeftes. Het GON is daar een voorafspiegeling van.

Ik ga dieper in op de knelpunten. Kinderen met een verstandelijke beperking genereren geen uren additionele hulp. Er wordt teveel aanpassing gevraagd van de GON-leerling en er is te weinig inclusie. Ander knelpunt is dat de GON-ondersteuning teveel kind- en te weinig schoolteamgericht is. Daarnaast blijkt in de praktijk het onderscheid matig-ernstig te arbitrair. De criteria zijn te eenzijdig fysiologisch en te weinig psycho-pedagogisch. Ander knelpunt is dat de erkende ondersteunende ambten te beperkt zijn. Er is ook geen vaste benoeming mogelijk in GON-uren. Nog een knelpunt is dat de instap in de loop van het jaar onmogelijk is. Ik denk daarbij aan posttraumatici. Het urenpakket is ook onvoldoende flexibel en de duur van de begeleiding is soms niet aangepast aan de echte noden. Daarnaast dekt de integratietoelage meestal de reële onkosten niet. Tot slot is er ook geen GON mogelijk in het universitair en hoger onderwijs.

Mevrouw de minister, hoe kijkt u aan tegen deze knelpunten ? De verschillende netten hebben een gemeenschappelijke nota gemaakt onder de titel : 'Het geïntegreerd onderwijs'. Zowel het gemeenschapsonderwijs, het VSKO als het OVSG hebben deze knelpunten als prioriteiten aangekaart. Ze geven meteen ook oplossingen. Welke beleid zult u daartegenover stellen ? Welke plaats geeft u aan het GON in de weg die u wilt opgaan naar meer inclusief onderwijs ?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het GON is tot op heden de enige uitgewerkte samenwerkingsvorm tussen het gewoon en het buitengewoon onderwijs. De knelpunten die u aanhaalt, worden me gedeeld vanuit de sector en zijn me uiteraard bekend. Het GON geeft jaarlijks aan een stijgend aantal jongeren de mogelijkheid om naar een school voor gewoon onderwijs te gaan. Door het GON geven we in Vlaanderen nu al bijna twee decennia lang gestalte aan de inclusiegedachte.

Al van kort na de opstart werden de knelpunten duidelijk. Door de uitbreiding van het GON zijn er in de loop der jaren nog een aantal knelpunten bijgekomen, zoals afstand en dies meer.

In de discussietekst 'Maatwerk in samenspraak' heb ik een item aan het GON gewijd, en daarin staat voor het grootste deel de problematiek beschreven die u in uw interpellatie aanhaalt. Ik kan natuurlijk niet alles tegelijkertijd oplossen. Een en ander past in de verdere discussie over de tekst 'Maatwerk in samenspraak'. Over het GON zijn toch al een aantal discussies gevoerd.

Een andere maatregel die iets verder gaat, betreft de projecten inclusief onderwijs. In het verleden werden twintig projecten goedgekeurd. De VLOR heeft over een aantal daarvan een verslag opge maakt, en in dat interessante boekwerk komen heel wat pluspunten maar ook knelpunten naar voren. Daaruit leren we dat die projecten zeer interessant zijn, maar ook vaak moeilijk, want het succes ervan hangt af van de ondersteuning van de ouders of van het feit of een project cultuurgebonden is. Al deze elementen kunnen ook worden gebruikt in de verdere discussie over 'Maatwerk in samenspraak'. We hebben ook beslist – en dat is al van kracht – om het aantal projecten van twintig naar vijftig op te trekken. Die zijn wel nog niet volledig volzet, momenteel zitten we aan 47.

Het is eveneens mijn bedoeling om op korte termijn in het kader van het GON een aantal andere dingen te realiseren, zoals het uitbreiden van een aantal paramedische disciplines waarin GON-begeleiding kan gebeuren. Nu kunnen alleen leerkrachten, kinesitherapeuten en logopedisten de GON-begeleiding verzorgen. Op basis van berichten die ik krijg, lijkt het mij aangewezen om binnen het GON met dezelfde disciplines te werken die ook binnen de scholen voor buitengewoon onderwijs in het algemeen mogelijk zijn. Een ander ele-

ment is dat we de scholen meedelen dat de schoollestijden en het urenpakket flexibeler kunnen worden aangewend dan in het verleden het geval was, zoals trouwens ook het geval is met het lestijden- en urenpakket in het algemeen.

Ik heb mijn administratie tevens de opdracht gegeven om onder meer voor GON-begeleiders te onderzoeken onder welke voorwaarden de vaste benoeming van de huidige titularissen wel mogelijk kan worden gemaakt.

Naar mijn aanvoelen zou er niet specifiek naar het GON, maar naar samenwerking met het gewoon onderwijs een stap kunnen worden gezet als de scholengemeenschappen voor het basisonderwijs van start gaan, omdat het de bedoeling is om de scholen van buitengewoon onderwijs erin te laten meestappen. Dan kunnen ze niet alleen beter samenwerken, maar zullen ze elkaar ook beter leren kennen. Ik stel immers vast dat de verschillende scholen elkaar niet kennen – en in sommige gevallen zelfs niet willen kennen -, alhoewel ik dit een meerwaarde vind voor het opdoen van ervaring en expertise. Volgende week kunnen we een discussie wijden aan de zin van die samenwerking met het buitengewoon onderwijs in het basisonderwijs, en hoe we dat concreet kunnen implementeren in het decreet basisonderwijs.

Ik heb over enkele weken een afspraak met een aantal GON-begeleiders en een aantal inrichtende machten over de GON-problematiek in het bijzonder. In dat kader buigen mijn medewerkers zich over een aantal vragen die in de ene school meer worden gesteld dan in andere scholen.

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mevrouw de minister, het doet me plezier dat u aandacht besteedt aan deze aangelegenheid. We moeten immers echte stappen zetten als we het menen met het inclusief onderwijs en enige geloofwaardigheid willen hebben.

Het lijkt me toch nuttig om in het beleid aan te sluiten bij de pleidooien die vanuit het veld zelf worden geformuleerd. De actoren hebben u die discussienota overgemaakt waarin ze een aantal suggesties formuleren. Het ene voorstel heeft al een grotere budgettaire impact dan het andere, en er zijn inderdaad grenzen aan het budget. Toch is het belangrijk voldoende ruimte te creëren voor de jonge mensen die dat nodig hebben opdat er een individueel opvoedingsproject kan worden uitgewerkt. Er zal altijd een groepsgewijze benadering nodig zijn – daar moet ook bewust voor worden ge-

Martens

kozen om de groepsinteractie mogelijk te maken -, maar sommigen hebben vanuit het oogpunt van de zorg een individuele begeleiding nodig.

Het doet me plezier dat u aandacht besteedt aan het statuut, maar daartegenover staat de integratievergoeding en ook de kost voor verplaatsingen. Dat gebeurt vandaag niet altijd in evidente omstandigheden. Heel wat mensen moeten die kosten zelf dragen en niet binnen de schooltijd. Heel wat schoolbesturen zouden zich trouwens flexibeler moeten opstellen zodat de overgang van het ene systeem naar het andere gemakkelijker wordt.

Het belangrijkste is evenwel de equivalentie, waarmee ik doel op het feit dat wat een GON-leerling heeft, vergelijkbaar moet zijn met wat een leerling krijgt indien hij in het buitengewoon onderwijs zou staan. Het feit dat dit nu niet gebeurt, is natuurlijk een enorme rem. Het mag niet nadelig zijn van niet in het buitengewoon onderwijs te zitten. Een voordeel – tussen aanhalingstekens – moet ook in het gewoon onderwijs worden opgenomen.

We zullen dit verder opvolgen en ik wil een motie aankondigen om de minister te steunen in haar inspanningen. Ik zie dat zij daar blij mee is.

De voorzitter : De heer Demeulenaere heeft het woord.

De heer Julien Demeulenaere : Mevrouw de minister, ik heb een vraag over de vaste benoeming van de huidige titularissen. U hebt opdracht gegeven om te onderzoeken in hoeverre ze benoemd kunnen zijn. Hebt u een termijn bepaald voor dat onderzoek ?

Minister Marleen Vanderpoorten : Neen, want het is de bedoeling om te praten met onder meer de inrichtende machten. Zij zijn vragende partij. Ik heb laten onderzoeken onder welke voorwaarden een vaste benoeming mogelijk zou zijn. De gesprekken zullen de verdere evolutie bepalen. Het is uiteraard niet de bedoeling dat dit blijft aanslepen.

De voorzitter : De heer Demeulenaere heeft het woord.

De heer Julien Demeulenaere : Ik kondig een motie aan.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Martens en door de heer Demeulenaere werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Brigitte Grouwels tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de ontmoeting van de minister met de directies van de Brusselse scholen en de scholen uit de Vlaamse Rand

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Grouwels tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de ontmoeting van de minister met de directies van de Brusselse scholen en de scholen uit de Vlaamse Rand.

Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, ik heb hier al vaak gesproken over het Brusselse onderwijsveld, vooral bij de bespreking van het gelijkheidsdecreet. U hebt me toen niet geloofd, mevrouw de minister, maar bij de begrotingsbesprekingen in de commissie voor Onderwijs in november 2002 hebt u deze problematiek erkend. U hebt toegegeven dat u de realiteit onderschat had, en u verklaarde een gesprek te willen aangaan met de directies uit de Vlaamse Rand en de Brusselse directies om bepaalde knelpunten te bespreken.

Begin december ving ik nog altijd veelvuldig signalen op dat de directies nog niet op de hoogte waren van een gepland gesprek. Ik heb u toen een schriftelijke vraag gesteld. Ik kreeg een schriftelijk antwoord. Ik verwacht vandaag echter een meer diepgaand antwoord dan dat.

Grouwels

De ontmoetingen gingen ten slotte door op 10 en 11 december in Brussel. Op 10 december hebt u de directies van de scholen uit de Rand ontmoet. Een dag later konden de directies uit Brussel hun hart komen luchten.

Ik heb in de commissie voor Onderwijs meermaals dringend aandacht gevraagd voor de specifieke situatie van het Brusselse onderwijsveld. Directies en schoolteams hebben een erg moeilijke opdracht en functie in Brussel. De schoolpopulatie is zeer multicultureel, de thuistaal van de leerlingen is meestal niet het Nederlands. Ik benadruk het woord 'meestal', we spreken hier echt over de overgrote meerderheid van de kinderen. De leerlingen hebben zeer diverse sociale en culturele achtergronden, en de lingua franca, de omgevingstaal, is in Brussel op de meeste plaatsen niet het Nederlands.

We hebben het hier vaak opgemerkt. De beleidsmaatregelen houden met deze factoren niet altijd rekening. Vaak is het beleid geschoeid op Vlaamse leest en neemt de overheid een overwegend Nederlandstalige schoolpopulatie als uitgangspunt. Dat werkt niet in Brussel. Een heel aantal van de aanwezige directies lieten mij weten dat ze bitter weinig antwoorden hebben gekregen op hun groot aantal vragen. Ik neem aan dat u daar in de eerste plaats bent gaan luisteren. Ik wil u in elk geval mijn vragen voorleggen.

Was deze vergadering misschien slechts de aanzet tot een grondig debat over de Brusselse onderwijs-situatie? Kunt u ons een overzicht geven van de meest gestelde vragen en kritieken geformuleerd door de directies? Wat hebt u op deze vragen geantwoord?

Kunt u ons uw conclusies uit die gesprekken meedelen en toelichten? Hebt u zoals eerder al aangekondigd, uw voorstel om een Brusseldecreeet te maken, getoetst aan de mening van de directies? Hoe zult u gevolg geven aan de kritieken, de frustraties en de dringende vragen van de Brusselse directies? Heel wat van hen hebben mij al ingelicht en hun vragen en kritieken overgemaakt.

Hoe zult u dat vertalen in uw beleid? Tot hier mijn vragen over de Brusselse situatie.

Over de Vlaamse Rand had ik graag het volgende vernomen. Welke vragen werden door de directies het meest gesteld en welke kritieken werden er geformuleerd? Zijn er gelijkenissen tussen de situ-

atie van de scholen in de Vlaamse Rand en de situatie van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel? Zo ja, welke? Welke conclusies hebt u uit deze ontmoeting getrokken? Hoe zullen die worden vertaald in uw beleid, mevrouw de minister?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, collega's, het doel van de gesprekken met de directies van de Brusselse scholen op 11 december 2002 en de scholen van de rand- en taalgrensgemeenten op 10 december 2002 was het in kaart brengen van de verschillende knelpunten waarmee deze scholen worden geconfronteerd. Ook wilden we luisteren naar de voorstellen van de directies om die knelpunten op te lossen. Het ging dus zeker niet om een debat ten gronde, eerder om een aanzet tot een debat dat ten gronde zal moeten worden gevoerd, ook in deze commissie.

Met de gelanceerde voorstellen kan rekening worden gehouden bij het tot stand komen van een Brusseldecreeet, een decreet dat een oplossing moet bieden voor de specifieke problemen waarmee deze scholen te maken hebben. Volgens mij zou er ook een bundeling moeten komen van alle maatregelen die reeds werden genomen voor Brussel en die nu verspreid zijn over verschillende verzameldecreten en dergelijke. Het is dus mijn bedoeling om een en ander transparanter te maken voor de gebruikers zelf.

De vragen en opmerkingen die door de directies naar voren werden gebracht, zijn zeer uiteenlopend van aard. Het was niet de bedoeling op elke vraag een pasklaar antwoord te formuleren, maar wel om te luisteren naar nuttige suggesties en opmerkingen. Gezien de stand van zaken in een aantal decreten en besluiten, was het ook niet mogelijk om een pasklaar antwoord te geven op een aantal vragen.

De situatie van de scholen in de rand- en taalgrensgemeenten en de situatie van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel vertonen zeker een aantal gelijkenissen, maar uiteraard ook een aantal verschillen. Dat blijkt uit de meest gestelde vragen en kritieken van de directies.

De meeste Brusselse scholen en vele scholen uit de rand- en taalgrensgemeenten wijzen op het hoge aantal anderstaligen in hun school. Het taalvaardigheidsniveau van vele anderstalige leerlingen is minder hoog dan in Vlaanderen. Zoals u zelf aanhaalt, is de oorzaak daarvan te zoeken in de domi-

Vanderpoorten

nante Franstalige context en in het feit dat het Nederlands voor die leerlingen vaak slechts de derde of zelfs vierde taal is en in de school- en thuisomgeving niet of onvoldoende aan bod komt.

Sommige scholen willen, ook in de toekomst, een specifiek inschrijvingsbeleid voeren. In die context stellen ze vragen over het inschrijvingsrecht en het gewicht van de indicator 'de taal die gebruikt wordt voor gangbare communicatie in het gezin is niet het Nederlands'. Daarnaast komt ook de invloed van de taalwetgeving op het lestijdenpakket aan bod.

Een groot gedeelte van de vragen en opmerkingen van de directies uit de rand- en taalgrensgemeenten hebben logischerwijs betrekking op het tijdelijke project 'rand- en taalgrensgemeenten in het basisonderwijs', een project dat overigens werd verlengd. De directies zijn zeer tevreden met de extra lestijden die voortvloeien uit dit project. Ze vinden wel dat het aantal extra lestijden moet worden opgetrokken. Ik denk echter dat dat een algemene vraag is, die niet alleen in Brussel wordt gesteld, en dat er meer zekerheid moet zijn over het behoud van deze lestijden. De scholen die geen extra lestijden krijgen, bijvoorbeeld omdat hun project niet in aanmerking kwam, vinden dat ook zij recht hebben op deze extra lestijden.

De directies uit de rand- en taalgrensgemeenten pleiten ervoor dat hun personeelsleden, voor zover ze in het bezit zijn van het getuigschrift tweede taal, recht krijgen op een bijwedde, gelijkaardig aan die van het personeel van de Brusselse scholen.

Ik erken dat er specifieke problemen zijn waarmee de scholen in de rand- en taalgrensgemeenten en in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest worden geconfronteerd. Zoals ik in het begin van mijn antwoord reeds zei, waren deze discussievoormiddagen slechts een soort van hoorzittingen, die aanleiding moesten geven tot een grondig debat.

In de inleiding van mijn antwoord sprak ik ook reeds over het Brusseldecreeet en de bedoeling daarvan. Gezien de massale belangstelling en het grote aantal opmerkingen en voorstellen van de directies, denk ik dat het zeker gerechtvaardigd is om een Brusseldecreeet uit te werken. Wat dat precies zal inhouden, kan ik nu nog niet zeggen. Op het vlak van de taal zijn er enkele zeer gevoelige punten bij, dus wil ik eerst zorgen voor een goede juri-

dische onderbouwing vooraleer met concrete voorstellen voor de dag te komen.

Het grootste knelpunt dat uit de discussies naar voren is gekomen, lijkt mij toch wel de aanwezigheid van een heel groot aantal Franstaligen in de Brusselse scholen. Over de kinderen van allochtone afkomst heb ik eigenlijk minder opmerkingen gehoord. Het grote aantal Franstaligen creëert het gevaar dat de Nederlandstaligen een beetje worden verdrongen in het Nederlandstalig onderwijs.

Ik ben dus bezig met het inwinnen van juridisch advies en met het bekijken van de verschillende mogelijkheden. Ik wil hierbij heel duidelijk zeggen dat ik nu geen stelling inneem omdat ik me heel grondig wil informeren vooraleer uitspraken in een bepaalde richting te doen. Ik ben hier dus volop mee bezig en heb een aantal medewerkers met deze zaak belast. U weet ook dat dit een vrij complexe materie is. Wij zoeken in ieder geval naar mogelijke oplossingen.

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Bedankt voor uw antwoord, mevrouw de minister. De vraag die nu opwelt, is natuurlijk hoe u dit concreet gaat omzetten in beleid en in welke timing u daarvoor voorziet.

We zijn er nu allemaal van overtuigd dat er een specifieke aanpak nodig is waarbij rekening wordt gehouden met de situatie. Elke dag geraak ik er meer van overtuigd dat het niet lang meer zal duren voor de situatie in de Vlaamse gemeenten rond Brussel dezelfde is. Het beleid moet dus zeker aandacht hebben voor deze kwestie en moet soepel inspelen op wat er zich op het terrein afspeelt.

Hoe zult u de zaken aanpakken ? Volgens welke timing zult u werken ? We weten dat het maken van een decreet veel tijd vergt. We wensen een grondige aanpak zonder improvisatie.

De situatie van de Nederlandstalige kinderen in die anderstalige context in de Vlaams-Brusselse scholen krijgt veel te weinig aandacht, ook al hebt u er zojuist wat tijd aan besteed. Ouders wegen nu af of het niet beter is hun kinderen elders en ver weg naar school te laten gaan. Hoe kan het Nederlandstalig onderwijs in Brussel ook voor de Nederlandstalige kinderen een meerwaarde bieden ? Volgens ons kan dat door een aantal interessante projecten te lanceren. Wanneer u spreekt over een de-

Grouwels

creet, moet u ook aan die specifieke kwestie aandacht besteden.

Op dit ogenblik kan het Nederlandstalig onderwijs voor Nederlandstalige kinderen in Brussel niet worden gegarandeerd. Ze hebben met andere woorden geen voorrang. Ik weet niet in welke mate dat probleem bij de besprekingen aan bod is gekomen, maar het is een zeer ernstig probleem. Ik hoop dat er na een grondig debat zo snel mogelijk een decreet komt waardoor alles wordt opgelost. Ons onderwijs moet immers succesvol zijn voor anderstaligen en Nederlandstaligen.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Er is een fundamenteel probleem ontstaan ten gevolge van het succes van het Nederlandstalig onderwijs. Ik moet u niet vertellen dat er in het verleden veel campagnes zijn gevoerd om leerlingen – ook Franstalige – naar het Nederlandstalig onderwijs te lokken en nu dreigen we daar het slachtoffer van te worden. We zouden dus ook kunnen spreken van een groot politiek probleem. Ik zou zeer voorzichtig aan een oplossing willen werken en ik zal geen beslissingen nemen zonder alle partners te hebben geraadpleegd.

Een globaal Brusseldecreeet zal veel werk vragen en kan niet op korte termijn worden gerealiseerd. Dat neemt niet weg dat we ondertussen wel al een paar andere maatregelen ter voorbereiding van het decreet kunnen nemen. Ik wil me echter niet laten binden aan een timing.

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Ik onthou dat u bereid bent om al enkele maatregelen op korte termijn te nemen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Brigitte Grouwels tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de waarde van de huidige licentiaatsdiploma's na de bachelor-masterhervorming

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Grouwels tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de waarde van de huidige licentiaatsdiploma's na de bachelor-masterhervorming.

Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, collega's, mevrouw de minister, morgen staat het BA/MA-decreet op de agenda van de minister-raad. Het zal meer specifiek gaan over de waarde van het masterdiploma dat op termijn het licentiaatsdiploma zal vervangen.

Studenten aan Vlaamse universiteiten en hogescholen zullen vanaf juni 2005 afstuderen als bachelor of master. De bacheloropleiding zal minstens 3 jaar duren en de masteropleiding minstens 1 jaar. Op dat ogenblik zullen de huidige licentiaats- en kandidaatstitels in onbruik geraken.

In studentenmiddens klinken bezorgde stemmen. Er worden zeer veel vragen gesteld. Studenten vragen zich af of de huidige licentiaten geen nadeel zullen ondervinden van de hervorming. Hoe zit het met de studenten die in 2003 en 2004 zullen afstuderen en dus net de boot van de hervorming zullen missen ? Die vragen leven bij de studenten, zij het nog niet in zeer grote mate omdat nog niet alle studenten zich bewust zijn van de betekenis van die hervorming voor hun diploma. Wanneer ze daar zicht op krijgen, zullen de vragen steeds meer opduiken.

De huidige tekst voorziet niet in een gelijkschakeling van de oude met de nieuwe titels. Elke overgangmaatregel ontbreekt. Studenten maken zich hierover zorgen.

Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van de ongerustheid bij de studenten over hun diploma ? Indien ja, hoe hebt u daarop gereageerd ? Meent u dat studenten nadeel kunnen ondervinden wan-

Grouwels

neer zij na verloop van tijd solliciteren met hun verouderd licentiaatsdiploma? Overweegt u om de licentiaatsdiploma's gelijk te schakelen met de mastertitels? Zullen studenten hun licentiaatsdiploma op aanvraag kunnen gelijkschakelen indien zij dit nodig achten? Zullen de studenten met een licentiaatsdiploma zonder problemen kunnen aansluiten bij de voortgezette opleidingen wanneer de bachelor-masterstructuur in voege is getreden? Kunt u garanderen dat afgestudeerden met licentiaatsdiploma's zonder problemen in instellingen voor hoger onderwijs in andere Europese landen terecht kunnen wanneer de hervormingen zijn doorgevoerd?

De voorzitter : De vragen die mevrouw Grouwels heeft gesteld, leven inderdaad bij heel wat studenten. De studenten twijfelen sterk aan hun kansen op de toekomstige arbeidsmarkt met de oude diploma's als er geen equivalent wordt gegeven.

Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, collega's, vooraleer ik de specifieke vragen beantwoord, wil ik ingaan op de getroffen regeling. In het voorontwerp van structuurdecreet, dat volgende week bij het Vlaams Parlement wordt ingediend, werd de volgende regeling ontworpen voor de overgang van de structuur van diploma's en graden naar de bachelor-masterstructuur.

Vanaf het academiejaar 2004-2005 zullen de universiteiten de graad van master kunnen verlenen ter vervanging van of samen met de huidige academische graden van licentiaat, ingenieur of van gediplomeerde in de aanvullende studies of in de gespecialiseerde studies. Dit kan op voorwaarde dat de Vlaamse regering op advies van de Erkenningscommissie het omvormingsdossier heeft goedgekeurd.

Hetzelfde geldt voor het hogeschoolonderwijs van twee cycli. Ook de hogescholen kunnen de graad van master verlenen ter vervanging van of samen met de bestaande graden van architect, industrieel ingenieur, meester, licentiaat etcetera. Ook hier geldt de voorwaarde dat de Vlaamse regering op advies van de Erkenningscommissie het omvormingsdossier eerst moet goedkeuren.

Er is dus geen sprake van een automatische gelijkstelling van de oude en de nieuwe graden. In het overgangsrecht is de gelijkstelling afhankelijk van een toets van de voorgestelde omvorming door de

Erkenningscommissie. In het geval van het hogeschoolonderwijs van twee cycli zal die toets ook slaan op de academiseerbaarheid van de betreffende opleiding.

In het voorontwerp van structuurdecreet wordt ook de link gelegd tussen de nieuwe titels van bachelor en master en de bestaande titels.

Mevrouw Grouwels, ik ben uiteraard op de hoogte van de ongerustheid bij de studenten die niet zullen vallen onder het overgangsrecht voor het verlenen van de graden van bachelor en master. Ik begrijp die ongerustheid. De invoering van de bachelor-masterstructuur is echter meer dan een loutere vervanging van de ene titel door een andere. Er is ook sprake van het herontwerpen en vernieuwen van de curricula. Ik heb over ditzelfde onderwerp reeds in die zin geantwoord naar aanleiding van een actuele vraag van de heer Van Dijk tijdens de vergadering van 19 juni 2002.

De studenten hebben zelf alternatieve regelingen voorgesteld zoals een individuele gelijkstelling op aanvraag of een algemene gelijkstelling van de diploma's en graden die verleend werden na de inwerkingtreding van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap of na de inwerkingtreding van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap. Aan de regeling die een individuele gelijkstelling op aanvraag beoogt, kleven bezwaren. Het instellen van zo'n procedure genereert een administratieve last zonder enige meerwaarde. Bovendien rijst de vraag welke criteria moeten worden gehanteerd bij het nemen van een besluit inzake gelijkstelling.

Een generieke gelijkstelling koppelen aan een bepaald tijdstip kan als discriminerend ervaren worden. Inhoudelijk gelijke opleidingen worden immers naargelang van het tijdstip van voltooiing verschillend behandeld zonder dat er enige inhoudelijke toets heeft plaatsgevonden. De ontworpen regeling in het voorontwerp van structuurdecreet kent wel de toets van de Erkenningscommissie.

Wijzigingen van de benaming van de graden of van de opleidingenstructuur brengen de civiele effecten die aan de graden verbonden zijn, niet in het gedrang. In het verleden werden er ook herstructureeringen doorgevoerd zonder gelijkschakeling. Dergelijke herstructureeringen hoeven niet tot problemen te leiden voor de oude graden op het vlak van de beroepsuitoefening of de academische erkenning. Zo werd in 1991 de graad van landbouwingenieur en van ingenieur voor de scheikunde en de

Vanderpoorten

landbouwindustrieën vervangen door de graad van bioingenieur met vijf verschillende kwalificaties. Ook werden onder meer de graad van doctor in de genees-, heel- en verloskunde door arts en de graad van licentiaat in de tandheelkunde door tandarts vervangen.

Het voorontwerp van structuurdecreet voorziet in een zekere academische gelijkschakeling van de bestaande academische graden zoals onder meer van licentiaat en ingenieur met een initiële master. Dit is een masteropleiding die aansluit bij een bacheloropleiding. Hierdoor krijgen onder meer licentiaten en ingenieurs toegang tot de voortgezette masteropleidingen die volgen op een masteropleiding of tot de voorbereiding van het doctoraatproefschrift. Er is in eenzelfde gelijkschakeling voorzien voor de eindexamen's van het hogeschoolonderwijs van twee cycli.

Absolute garanties kan ik niet geven. Ik kan mij echter niet voorstellen dat de afgestudeerden met een licentiaatsdiploma enig nadeel zullen ondervinden van de invoering van de bachelor-masterstructuur indien zij in een ander Europees land hun masteropleiding willen verderzetten of doctoreren. Dit geldt ook in het geval ze in een ander Europees land een beroep willen uitoefenen. Voor de gereguleerde beroepen blijft de richtlijn van 21 december 1988 betreffende het algemeen stelsel van erkenning van hogeronderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste 3 jaar worden afgesloten, van toepassing op de afgestudeerde licentiaten, architecten en ingenieurs.

Ik heb tot nu toe geen goed alternatief in de vorm van een sluitende regeling gezien voor de ontworpen regeling inzake het overgangsrecht.

Het is niet doenbaar om elke licentiaat of ingenieur een nieuw diploma en een nieuwe graad te verlenen. Zelfs met een generieke gelijkschakeling bij decreet blijven de afgestudeerden met hun bestaand diploma en de bestaande graad zitten. In het algemeen is de kracht van een dergelijke generieke gelijkschakeling in het buitenland niet groot. Doorgaans wordt in het buitenland niet aanvaard dat het academische niveau en de academische kwaliteit van een opleiding of een graad bij wet of decreet worden vastgesteld.

Ik benadruk dat ik geen goed alternatief heb gezien. Het voorontwerp van decreet zal de komende dagen definitief worden goedgekeurd door de regering en dan komt het naar het parlement. Als er

op dat ogenblik wel een goed alternatief bestaat, vind ik het geen enkel probleem om daarover te discussiëren.

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben blij met uw laatste opmerking. We blijven immers nog met vele vragen zitten. Het is belangrijk dat het Vlaams Parlement een goed antwoord geeft op de mogelijke vragen. Straks wordt het nog interessant voor een student om een jaar over te doen omdat hij dan een diploma van master krijgt. Dat kan niet de bedoeling zijn. Iemand die niet slaagt en het jaar overdoet, zou het nieuwe diploma krijgen terwijl iemand die hard werkt en slaagt het niet zou krijgen.

De CD&V fractie zal zelf nadenken over goede antwoorden. U zegt dat er voor een huidig licentiaatsdiploma, of het nu van een universiteit of van een hogeschool komt, is voorzien in een equivalent met het masterdiploma. Kan dit, indien nodig, in een document worden bevestigd ? Ik heb zelf meegemaakt dat ik als afgestudeerde van toen nog een hogeschool, nu universiteit, met een diploma van licentiaat economie naar het buitenland wilde gaan maar daar werd mijn diploma niet erkend. Dat was een groot probleem, hoewel het in Vlaanderen vanzelfsprekend was. Ik heb heel wat moeten uithalen om mijn ambitie te realiseren maar ik ben daar wel in geslaagd.

Onze opdracht is ervoor te zorgen, zeker als we de Europese ruimte voor Onderwijs willen totstandbrengen, dat jongeren en ook ouderen, op een evidente wijze de kans krijgen om in het buitenland te studeren.

Ik heb niet goed begrepen of u een gelijkschakeling op aanvraag op voorhand uitsluit. Er is een voorstel van de VVS om voor oudere diploma's op aanvraag en indien nodig, een gelijkschakeling te kunnen krijgen.

Minister Marleen Vanderpoorten : Misschien zal dit in bepaalde gevallen nodig zijn. Dat zullen we moeten bekijken op het moment dat dit ter sprake komt. Het zal zeker een onderwerp van discussie worden, maar naar mijn aanvoelen is het probleem kleiner bij de mensen die al een tijdje zijn afgestudeerd. Het is correct en begrijpelijk dat er ongerustheid is voor wie in de overgangsfase zit. Ik ben bereid om samen met u naar een goede regeling te zoeken.

De voorzitter : Mevrouw de minister, hebt u er zicht op hoe dat in het buitenland en in Wallonië gaat ?

Minister Marleen Vanderpoorten : Momenteel heb ik daar onvoldoende zicht op, maar naar aanleiding van de vragen die we krijgen, heb ik de opdracht gegeven om dit eens na te kijken. We doen dit ook voor de regeling van de lerarenopleidingen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de (her)waardering van het technisch secundair en beroepssecundair onderwijs

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer De Meyer tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de (her)waardering van het technisch secundair en beroepssecundair onderwijs.

De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de voorbije maanden werd ik meermaals gecontacteerd door directies van middelbare scholen die erg bezorgd zijn over het technisch en beroepsonderwijs. Het feit dat ikzelf gedurende 12,5 jaar directeur ben geweest van een technische school zal hier vermoedelijk niet vreemd aan zijn.

Na het indienen van de vraag las ik toevallig vorige week een artikel onder de titel 'Gaan nijverheidsscholen kopje onder ?' Dit was een bevestiging van een deel van mijn vraag.

Vlaanderen heeft een rijke en degelijke traditie inzake technisch en beroepsonderwijs, denken we maar aan de nijverheidsscholen, hotelscholen, land- en tuinbouwscholen en de vele andere typische vakscholen. In het bedrijfsleven worden deze vaktechnische opleidingen zeer sterk gewaardeerd. Maar we mogen uiteraard niet op onze lauweren rusten.

Een eerste pijler van de sterkte van dit technisch en beroepsonderwijs wordt ongetwijfeld gevormd door de gemotiveerde leerkrachten. Dit veronderstelt in eerste instantie dat er goede technische ge-

schoolde leerkrachten kunnen worden aangetrokken om jongeren op te leiden en te begeleiden, ook voor de specifieke technische vakken en beroepspraktijk. Deze leerkrachten moeten echter voldoende mogelijkheden krijgen tot regelmatige bijscholing en stages.

Een tweede pijler waarop dit technisch en beroeps- onderwijs is gebouwd, zijn de eindtermen. Deze moeten aangepast zijn aan de leefwereld van de leerlingen, maar moeten ook rekening houden met de realiteit van het hedendaags bedrijfsleven. Regelmatig moeten we de balans opmaken van de lesinhouden technische vorming en praktijk. Waar nodig mogen deze 'afgestoft' worden.

Het aantrekkelijk en slagvaardig houden van technisch en beroepsonderwijs betekent evenzeer dat de vorming kan worden aangeboden in een aantrekkelijke en verantwoorde schoolinfrastructuur. De enige manier om deze infrastructuur op peil te houden, is in voldoende middelen te voorzien opdat scholen regelmatig kunnen investeren en vernieuwen. Zoniet komt men tot een bijna uitzichtloze achterstand, wat in sommige scholen reeds het geval is. Ik verwijs naar de vele interpellaties die de voorbije maanden en jaren zijn gehouden in verband met de middelen voor de schoolinfrastructuur. Ik wil erop wijzen dat we voor het technisch en beroepsonderwijs een specifieke situatie kennen. Daar kennen ze veruit de grootste problemen. De kracht van ons technisch en beroepsonderwijs bestaat er ook in te kunnen beschikken over een eigentijds machinepark, labo's en de nodige uitrustingen. Het is onvoldoende dat men hiervoor terug kan vallen op de zogenaamde regionale technische centra. Een basisinfrastructuur voor praktijk moet in elke instelling aanwezig zijn.

Tenslotte ben ik ervan overtuigd dat het onverantwoord is in het technisch en beroepssecundair onderwijs te besparen. Enkele weken geleden lanceerde de minister een voorstel tot vermindering van de lesuren van 36 tot 32. Met deze maatregel dreigen 1.700 ambten verloren te gaan. Dit is een poging tot gelijkschakeling zonder rekening te houden met de verschillen van leerlingen en hun noden. De eigenheid van TSO en BSO wordt volledig met de voeten getreden. TSO en BSO zullen niet aantrekkelijker en sterker worden door deze niveauperlagings. Dergelijke fundamentele ingrepen mogen niet ondoordacht gebeuren. Ze moeten uitvoerig met de sector worden besproken.

Mevrouw de minister, welke initiatieven zult u nemen om in het TSO en BSO blijvend gemoti-

De Meyer

veerde leerkrachten aan te trekken? Is er in uw hervormingsplannen inzake de lerarenopleiding wel voldoende aandacht voor de opleiding van technische leerkrachten? Waar zullen ze in de toekomst worden opgeleid? Op welke wijze kan een technisch leraar zich extern blijvend bijscholen? Hoe kunnen de lessen technische vorming en praktijk op elkaar worden afgestemd en geactualiseerd, rekening houdend met de noden en evolutie in het bedrijfsleven? De impact van een goede schoolinfrastructuur kan moeilijk worden ontkend. In welke middelen wordt voorzien om de opgelopen achterstand weg te werken? Ik verwijs naar de recente verslagen van uw inspectie waarin op enkele problemen wordt gewezen. Om aan die noden tegemoet te komen is er echter onvoldoende geld. In welke middelen voorziet u voor een eigentijds machinepark, labo's en uitrustingen bij de belangrijke opdracht van TSO en BSO? Is de vermindering van de lessen van 36 tot 32 bedoeld als een besparing? Wordt hier voldoende rekening gehouden met de behoefte van de leerlingen tot meer persoonlijke begeleiding op school? Nu al komt de klacht dat sommigen onvoldoende voorbereid zijn op de arbeidsmarkt. Moeten dergelijke maatregelen wel van bovenaf worden opgelegd? Is dit niet strijdig met het principe van meer autonomie voor de plaatselijke scholen?

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik ben blij dat de heer De Meyer de problematiek van de nijverheidsscholen opnieuw onder de aandacht brengt. Ik herinner me nog dat een half jaar geleden in mijn regio door het vrij onderwijs een actie op touw werd gezet om het technisch en beroepsonderwijs te herwaarderen. Er werd ook aandacht gevraagd voor de specifieke problemen die onlosmakelijk verbonden zijn met die herwaardering. Het grootste probleem van de nijverheidsscholen is de infrastructuur en dat is afhankelijk van middelen. Heel veel van die scholen kunnen moeilijk up-to-date blijven met hun 'machinepark'. Dat is nochtans nodig om de kwaliteit van het onderwijs te waarborgen.

Mevrouw de minister, u probeert een antwoord te bieden via de regionale technologische centra. Dat is echter onvoldoende. Het is alleen maar een oplossing voor hypermoderne infrastructuur waar niet constant gebruik van moet worden gemaakt. Het is ook niet vanzelfsprekend voor alle nijverheidsscholen om gebruik te maken van een dergelijk centrum. In een stedelijke omgeving is dat ge-

makkelijker dan in een landelijke omgeving. Het vergt organisatie. Het is niet eenvoudig om een halve dag vrij te maken en bussen te huren om naar zo'n centrum te gaan. Dat wil niet zeggen dat die centra geen rol te spelen hebben. Het is belangrijk om de praktische situatie in te schatten. De school moet dit inpassen in het jaarprogramma, maar er kan niet dagelijks gebruik van worden gemaakt. Het kan met andere woorden de basisinfrastructuur in de school niet vervangen.

Er schort ook nog altijd iets aan de rol van het bedrijfsleven in het onderwijs. De meeste nijverheidsscholen hebben er goede contacten mee, maar het engagement van het bedrijfsleven is te vrijblijvend. Ze willen de beste leerlingen aanwerven, ze willen in de jury zetelen en geven soms afdankertjes uit het bedrijf aan de school. Zelden wordt echter de werkvloer ter beschikking gesteld om ervaring op te doen. Er blijft dus een hiaat ondanks de mooie teksten van het VEV. Het VEV is niet in staat om de bedrijven op een ander spoor te zetten en hen bewust te maken van hun verantwoordelijkheid. De overheid moet misschien meer inspanningen doen om samen met het VEV de cultuur proberen te wijzigen.

Er zal creativiteit nodig zijn om tot oplossingen te komen. De heer Martens heeft in de plenaire zitting gezegd dat niet het secundair onderwijs meer middelen moet krijgen, maar vooral het basis- en hoger onderwijs. Meer middelen zijn natuurlijk altijd welkom. Maar in het algemene budget voor het secundair onderwijs is het aandeel van de nijverheidsscholen behoorlijk.

Ik wil het nog even hebben over de hertekening van het onderwijslandschap en de daling van het aantal lessen van 36 naar 32. Ik ga niet met de heer De Meyer akkoord dat dit tot een niveauperlapping leidt. Uit gesprekken met enkele directeurs van nijverheidsscholen leer ik dat ze geen problemen hebben met de reductie op voorwaarde dat die geen aanleiding geeft tot een kleiner pakket uren binnen de eigen school. Ik weet niet wat de positie van de nijverheidsscholen is binnen de scholengemeenschappen. Dat moet in kaart worden gebracht. Er is in elk geval geruststelling nodig.

De heer De Meyer verwees ook naar de leerkrachten. Wanneer wordt er nu eens een duidelijke maatregel genomen opdat het voor zij-instromers met jarenlange ervaring aantrekkelijk wordt om in dat onderwijs te stappen? Een 45-jarige kan nog jaren nuttig werk leveren in het onderwijs als praktijkleraar of technisch leraar. Nu betekent dat financieel dikwijls een te grote terugval die hen

Sannen

belet in te stromen. Ik dring erop aan om dit bij een of andere onderhandeling mee op te nemen.

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, ik wil de interpellatie steunen. De heer Sannen gebruikt me zelfs al als gezagsargument. Mijn dag kan niet meer stuk.

Dit is een reëel probleem waar we aandacht voor moeten vragen. Ik wil het eerst hebben over het overleg met de federale overheid. Een aantal federale beslissingen zijn ook van groot belang voor de nijverheidsscholen. Denk bijvoorbeeld aan de mogelijkheid om de BTW te recupereren. Dat bepaalt mee de financiële slagkracht van een school. Denk ook aan de verplichtingen die de federale overheid oplegt inzake veiligheid van machines, geneeskundige onderzoeken en beschermingsmiddelen voor leerkrachten en leerlingen. Er moet een inventaris worden gemaakt van de punten waarin de federale overheid direct of indirect intervenueert. U kunt dan belijken of u betere voorwaarden kunt bedingen die meer mogelijkheden bieden.

Het is ook belangrijk om met de VDAB, het VIZO en de minister van Tewerkstelling en Arbeid te gaan praten. Dat zijn evidente partners. De heer Sannen verwacht terecht dat het bedrijfsleven zijn verantwoordelijkheid neemt. We mogen dit echter niet als een gratuite geste beschouwen. Dat is niet haalbaar. Het ministerie van Tewerkstelling en Arbeid doet inspanningen om mensen die moeilijk op de arbeidsmarkt terechtkomen, te helpen. Die inspanningen doet men vaak post factum. Waarom doet men geen geïntegreerde inspanningen? De budgettaire middelen die vandaag worden vrijgemaakt voor mensen die niet klaar blijken te zijn voor de arbeidsmarkt, zouden in een veel vroeger stadium moeten worden ingezet. Met andere woorden, u moet meer preventief werken en meer anticiperen, zodat mensen de arbeidsmarkt instappen met een goed perspectief.

Mijn fractie heeft zich nooit gekeerd tegen de regionale technologische centra. Ik ga akkoord met de opmerkingen die de heer Sannen hierover maakte. Er doen zich echter moeilijkheden voor. In zekere mate hebben die regionale technologische centra een virtueel karakter. In de praktijk blijkt vaak dat dergelijke centra niet binnen loop- of fietsbereik liggen. Vaak moet men een serieuze inspanning leveren om daar te geraken en wordt het systematisch terugvallen op deze centra bijna on-

mogelijk. Straks stelt de heer Vandenbroeke een vraag over de RTC in Zuid- en Midden-West-Vlaanderen. Er doen zich daar problemen voor, die onder meer te maken hebben met de actieradius van scholen : ze kunnen zich niet op een gunstige manier inschrijven en zo het nut verkrijgen dat zo'n technologisch centrum eigenlijk zou moeten aanbieden.

Dan is er de discussie over de uren. Het is normaal dat er over die uren wordt nagedacht en dat ze worden herschikt. Men moet echter wel goede voorwaarden creëren. Het kan niet enkel gaan over de reductie van uren, men moet ook nagaan hoe het pakket opgelegde eindtermen zich verhoudt tot de voorliggende opdracht. Men zal ook vragen moeten stellen over de invulling van een aantal leerinhouden.

Mevrouw de minister, in uw persontmoeting gisteren had u het over de integratie van technische vakken en praktijkvakken. Dat brengt ons zeer dicht bij wat men 'de werkplaatsklas' noemt. Een werkplaatsklas is een lesklas die ruimtelijk bijna aansluit bij de werkplaats, waardoor men theorie beter kan laten aansluiten bij de praktijk. Dat is voor jonge mensen een goede en motiverende manier van werken. Dat stelt natuurlijk wel eisen aan de organisatie van een school en aan de leraar. Een leraar moet dan niet enkel vakdeskundige zijn, hij moet ook communicatie en flexibiliteit tot stand kunnen brengen.

Met andere woorden, als men het heeft over het pakket uren, moet men goed nagaan onder welke voorwaarden een reductie kan worden doorgevoerd. Met de uren die vrijkomen, moet men kunnen tegemoetkomen aan de verzuchtingen die eigen zijn aan een nijverheidsschool. Het is natuurlijk goed als er aandacht is voor sport en cultuur. Voor een moderne vakdidactiek in technische vakken moeten echter ook uitdrukkelijk mogelijkheden worden gecreëerd. Ik vind dat de inspectie zich daarbij moet gedragen als een constructieve partner. Men moet namelijk realistisch zijn : als de overheid tal van verplichtingen oplegt, moet ze daarvoor ook voorzien in de mogelijkheden en de middelen. Wie A zegt, moet ook B zeggen. Momenteel bevinden veel scholen zich in een onwettelijke toestand. Als men een doorgedreven inspectie zou uitvoeren op het vlak van hygiëne en veiligheid, zouden er wellicht heel wat PV's moeten worden opgemaakt. Er zijn namelijk manifeste defecten, maar de middelen om eraan te verhelpen ontbreken. Onder meer met de federale overheid moet worden nagegaan hoe een en ander op een beter spoor kan worden gebracht.

De voorzitter : De heer Suykens heeft het woord.

De heer Lucien Suykens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik wil me aansluiten bij de vorige sprekers. Er doen zich in het beroeps- en technisch onderwijs inderdaad problemen voor op het vlak van de infrastructuur en zeker wat het machinepark betreft. Daarnaast klopt het ook wat de heer Martens op het einde van zijn betoog zegt, namelijk dat de scholen in de problemen komen op het vlak van veiligheids-, gezondheids-, milieu- en hygiënische normen. De scholen staan voor enorme kosten voor het verwerken van afvalwater, chemische producten van labs, olie van autowerkplaatsen en dergelijke. Die scholen zijn eigenlijk bedrijven in het klein en moeten ook voldoen aan dezelfde normen die aan bedrijven worden opgelegd. Dat zorgt niet alleen voor problemen inzake financiën maar ook inzake infrastructuur.

Als men zegt dat er onvoldoende regionale technologische centra zijn, dan klopt dat misschien wel. Laten we echter niet vergeten dat het gaat om regionale centra, want ik hoor sommigen hier pleiten voor plaatselijke technologische centra. Daarvoor is er inderdaad te weinig geld, tenzij een school zo'n centrum wordt. Een grote technische beroepsschool kan zo'n centrum worden, maar dat kost dan wel wat meer dan wanneer dat geld wordt geïnvesteerd in regionale technologische centra. Ik kan me wel aansluiten bij de vraag naar meer regionale technologische centra.

Waarover weinig wordt gesproken maar waarover we toch eens zouden moeten nadenken, is de netoverschrijdende samenwerking tussen technische en beroepsscholen, zeker in de harde sector. We kunnen het ons toch niet langer permitteren om in één stad twee of drie technische scholen te hebben die bijna dezelfde richtingen aanbieden en allemaal beschikken over een zeer goed uitgerust lab, over een technologisch gestuurd machinepark, over ICT enzovoort. Dat kan vandaag eigenlijk niet meer door de beugel. Ik houd dus een pleidooi om op dat vlak meer netoverschrijdend te werken.

Ik wil nog iets zeggen over die herwaardering van TSO en BSO en de aankondiging van de minister om van 36 naar 32 uren te gaan. Er is inderdaad heel wat onrust op het terrein, omdat veel technische en beroepsscholen vrezen dat hun vier uren gaan verdwijnen in de richting van het ASO. Het probleem in scholengemeenschappen is dat de mensen die in het onderwijs staan, meestal zelf uit het ASO komen, ook leerkrachten in het technisch en beroepsonderwijs. Hun ideeën over een techni-

sche en beroepsrichting zijn totaal anders dan die van de mensen uit de praktijk. Het is bijna een reflex om overal waar er in hun ogen wat te veel uren zijn, uren weg te halen. Dat gaat nu, vrees ik, gebeuren met de reductie van 36 uren naar 32. We moeten erover waken dat we niet die richting uitgaan, want dan is die herwaardering van het technisch en beroepsonderwijs een doodgeboren kind. Dan is het geen herwaardering maar een achteruitgang. Die vrees is groot in technische en beroepsscholen.

De voorzitter : De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens : Ik hoor hier dat men vraagt om meer financiële middelen voor machines en dergelijke. Ik hoor ook dat bedrijven niet zo happig zijn op het leveren van machines. De heer Martens zegt dan dat het aftrekbaar maken van de BTW voor de scholen misschien een stap in de goede richting zou zijn. Daarmee zou ik toch heel voorzichtig zijn. Ik vind het niet zo'n goed idee om scholen meer financiële draagkracht te geven enkel en alleen voor het nodige materiaal. De kostprijs van dat materiaal vormt voor de scholen namelijk een motivatie om naar bedrijven te gaan en hen te vragen om samen te werken. Als men de BTW voor scholen aftrekbaar maakt, dan is dat een argumentatie die scholen kunnen gebruiken om bedrijven over de streep te trekken. Men zou bedrijven kunnen voorstellen om hun BTW af te trekken in ruil voor hulp. We mogen daar echter niet te ver in gaan. Ik heb er geen probleem mee dat scholen meer middelen krijgen, maar wanneer we daarin te ver gaan, zijn scholen misschien niet langer geneigd om aan de bedrijven te vragen om samen te werken.

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Ik vind dat wel een merkwaardige redenering van de heer Callens. Het zal altijd zo zijn dat een bedrijf zich in andere omstandigheden bevindt dan een school : een bedrijf heeft in heel zijn management van infrastructuur een dynamiek van afschrijvingen, herinvesteringen en instandhoudingen. Een school zal nooit diezelfde dynamiek an sich kunnen ontwikkelen. Mijnheer Callens, u moet toch opletten voor de wijze waarop uw pleidooi kan worden geïnterpreteerd. Mij lijkt het alsof u wilt dat we de scholen een beetje op hun honger zetten, zodat ze vanzelf in de armen van de bedrijven worden gedreven. Dat kunt u toch niet menen. U hebt er niet het karakter voor om zoiets te zeggen.

Martens

Het gaat hier om een samenspel, dat natuurlijk nog verder kan worden geoptimaliseerd. Het is toch evident dat een samenwerking met scholen het rendement van bedrijven onder druk zet. Ze moeten daarvoor namelijk mensen en infrastructuur ter beschikking stellen. Ik vraag alleen dat de vandaag bestaande middelen reeds op een vroeger moment worden ingezet, zowel voor infrastructuur als voor de hele omkadering. We zien dat er voor de ingroeibanen mankracht wordt vrijgemaakt, maar dat zou beter reeds eerder gebeuren. Ik ben ervan overtuigd dat men zo tot een beter rendement zal komen.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik deel de bekommernis van de heer Suykens in verband met de herwaardering van het BSO en het TSO. Ik vrees ook dat een mogelijke vermindering van het aantal uren in deze scholen net een nadelig effect zal hebben op deze scholen en dat men net het tegenovergestelde zal bereiken van de beoogde herwaardering. Mevrouw de minister, ik hoop dat u nog eens grondig wilt nadenken over deze maatregel.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, collega's, de beleidsevaluatie van alle lerarenopleidingen in het schooljaar 2000-2001 heeft aangetoond dat de opleiding van de zogeheten technische leraars, in het bijzonder de praktijkleraren, een speciaal aandachtspunt vormt. Vandaag wordt in deze behoefte voorzien door de opleiding 'getuigschrift pedagogische bekwaamheid', thans bekend als GPB-opleiding, van de centra voor volwassenenonderwijs. Daarnaast bestaan er ook enkele geïntegreerde lerarenopleidingen, die men vroeger bestempelde als technische regentaten. Er zijn aanwijzingen dat die laatste groep niet steeds beantwoordt aan de verwachtingen en dat de vraag moet worden gesteld naar het voortbestaan ervan, bijvoorbeeld in het kader van het decreet op de lerarenopleiding. Daarmee wil ik geen stelling innemen, mijnheer de voorzitter, ik zeg enkel dat dit een punt is dat aan de orde is. Ook in het verleden was het reeds een discussiepunt en dat zal het in de toekomst ook wel zijn.

De belangrijkste lacune in deze opleiding is dat er geen echt aanbod bestaat voor neveninstromers,

met andere woorden voor mensen die zich op een later tijdstip in hun loopbaan geroepen voelen om in het onderwijs te stappen. Ook is er behoefte aan een aangepast stageconcept voor die mensen. Ten slotte zullen we in de toekomst zeker de elders verworven competenties in deze materie moeten honoreren. De nieuwe regeling die we thans willen ontwerpen en die in het zog van het structuurdecreet hoger onderwijs zo snel mogelijk bij het Vlaams Parlement zal worden ingediend, zal hiermee terdege rekening houden.

Voor de nascholing worden jaarlijks subsidies toegekend aan zowel de koepels van inrichtende machten als aan de inrichtende machten zelf. Daarboven reserveert de regering ook jaarlijks een nascholingskrediet, bestemd voor eigen toewijzing aan nascholingsthema's die ze zelf prioritair acht. Voor het lopende schooljaar gaat het bijvoorbeeld om het thema van de gelijke onderwijskansen. Het is mijn bedoeling om zeker een deel van de subsidies voor nascholing die nu naar de koepels van inrichtende machten gaan, rechtstreeks aan de scholen te geven. Hierdoor zullen de scholen over een groter budget voor nascholing kunnen beschikken, zodat vraag en aanbod beter op elkaar kunnen inspelen. Er moet nog worden bepaald welke rol de pedagogische begeleidingsdiensten in het nascholingsaanbod kunnen spelen.

In Vlaanderen loopt in de context van een Europees programma het tweejarig project 'post-to-postuitwisseling'. In dit project neemt enerzijds een beperkt aantal leerkrachten beroepsgerichte vorming gedurende een kortere of langere periode deel aan een reeks van werkzaamheden in een bedrijf en anderzijds nemen mensen uit bedrijven actief deel aan het reilen en zeilen op school.

De bedoeling is niet alleen dat de leerkracht zijn vakkennis actualiseert, maar ook dat hij aandacht heeft voor de organisatieprocessen, de bedrijfscultuur en de verschillende mogelijkheden tot leren op de werkvloer. Ook het belang van sleutelvaardigheden zoals commercieel inzicht, doorzettingsvermogen, flexibiliteit en inzicht in de arbeidsorganisatie, die in het beroepsleven een grote rol spelen, ervaart hij aan den lijve.

Een werkgever of werknemer uit een bedrijf neemt op zijn beurt een takenpakket op in de school. Op die manier kan hij zich inleven in allerlei onderwijs- en opleidingssituaties. Een grondige analyse en evaluatie van het project moet beleidsaanbevelingen tot gevolg hebben.

Vanderpoorten

Met het oog op de hertekening van het secundair onderwijslandschap worden verschillende denkpijlers en voorstellen gelanceerd. Een van de elementen die in het onderwijs moeten worden verstevigd, is de samenhang tussen leerinhouden. Leerlingen moeten inzicht kunnen verwerven in een wereld van verandering en wederzijdse afhankelijkheid. Vakkenintegratie met onder andere de integratie van technische en praktische vakken is daarvoor een goede aanpak. Het modulair secundair beroepsonderwijs, dat momenteel als experiment in een aantal scholen voor voltijds secundair onderwijs en in een aantal centra voor deeltijds secundair onderwijs loopt, is juist gebaseerd op doorgevoerde vakkenintegratie.

Het nauwer bij elkaar laten aansluiten van technische vorming en praktijk kan ook door van het leren op de werkvloer een essentiële component van een volwaardige opleiding te maken. In die zin zijn recent nieuwe richtlijnen uitgevaardigd waarin wordt gepleit voor een leerlingenstage in alle TSO- en BSO-opleidingen van de derde en vierde graad. De nieuwe richtlijnen scheppen een flexibel stagekader dat ruimte laat voor vergaande lokale autonomie. Het promoten van stages wordt daarenboven van overheidswege ondersteund door de stage-databank die het onderwijsdepartement beheert, en door de subsidiëring van regionale technologische centra die actief zijn in verband met leerlingenstages.

In het licht van het versterken van de waardering voor het TSO en het BSO is het ook belangrijk te melden dat er een taskforce is opgericht. Die moet het rapport 'Accent op talent' van de Koning Boudewijnstichting onderzoeken en verder uitwerken.

Naast de middelen voor infrastructuurwerken ontvangen scholen jaarlijks werkingsmiddelen. Die zijn onder andere bestemd voor apparatuur en didactische uitrusting. Op dit ogenblik wordt voor het secundair onderwijs een groeipad gevolgd dat in het begrotingsjaar 2007 moet resulteren in een verhouding van 100/76, afhankelijk van het net waartoe een leerling behoort. Dit wordt gerealiseerd door het optrekken van de kredieten voor het gesubsidieerd onderwijs.

Een continue aanpassing van het materiaal van de scholen aan de technologische evoluties en het ingaan op aanverwante uitdagingen overstijgen de financiële draagkracht van individuele scholen. Ook voor de financierende of subsidiërende overheid is het een onbegonnen zaak om daar in de toekomst

voortdurend op in te spelen. Daarom wordt bewust gekozen voor een bundeling van krachten die een doelmatiger gebruik van de middelen waarborgt. Tegelijkertijd worden ook samenwerkingsvormen tot stand gebracht waarin opleidingsverstrekkers en bedrijfsleven elkaar rechtstreeks vinden.

Concreet verwijs ik naar de reeds vermelde regionale technologische centra, waarvan er momenteel zeven operationeel zijn. In deze beginperiode gaat het nog om virtuele centra waarbinnen communicatie- en informatienetwerken worden aangelegd, waarbinnen databanken in verband met stages worden gemaakt, waarbinnen apparatuur en materiaal worden samengebracht en waarbinnen projecten worden ontwikkeld die het imago van het TSO en het BSO en van de beroepswereld moeten verbeteren. Er moet worden onderzocht of er op termijn op basis van cofinanciering concrete centra kunnen worden opgericht waarbinnen hoogwaardig materiaal wordt geconcentreerd en ten dienste wordt gesteld van alle regionale opleidingsverstrekkers. Samenwerking moet natuurlijk wel in alle richtingen gebeuren. Er moet dus samenwerking zijn tussen de scholen en de bedrijven, tussen de opleiders onderling en tussen scholen onderling. Werkplaatsen van één school moeten kunnen worden gebruikt door andere scholen. Die cultuur is nog niet overal gerealiseerd. De kwaliteit van de samenwerking tussen het bedrijfsleven en het onderwijs verschilt van sector tot sector en van regio tot regio, maar dat de samenwerking kwalitatief goed kan zijn, is toch bewezen.

Ook het convenant is een instrument dat het vermelden waard is. Voor veel opleidingen in het secundair onderwijs zijn nu al onderwijsconvenants afgesloten tussen de betrokken schoolbesturen, de beroepssector en de overheid. Dergelijke convenants zijn gebaseerd op een format dat de Dienst Voor Onderwijsontwikkeling vorig jaar heeft opgesteld en zijn gentlemen's agreements waarin de samenwerking tussen scholen en bedrijven of sectoren gestalte krijgt. De inbreng van het bedrijfsleven kan onder andere de volgende zaken omvatten: expertise, financiële of materiële middelen, participatie aan geïntegreerde proeven, het ter beschikking stellen van voordrachtgevers en het aanbieden van stageplaatsen.

Tijdens het lopende schooljaar zullen de ICT-coördinatoren van scholen die zijn verenigd in een samenwerkingsverband, structureel worden verankerd. Daar wou ik toch nog de aandacht op vestigen.

Vanderpoorten

Het voorstel over de vermindering van het maximum aantal wekelijkse uren in het TSO, het BSO en het KSO van 36 naar 32 is geen besparingsmaatregel zoals ik in sommige bladen lees. Het voorstel, dat een onderdeel is van de hertekening van het onderwijslandschap, wil een einde maken aan het feit dat de leerlingengroep weinig tijd overhoudt voor zelfstudie, naschoolse activiteiten en ontspanning. De leerlingen moeten de mogelijkheid krijgen om op school of buiten de school aan een aantal activiteiten deel te nemen. Het verschil in uren is tot stand gekomen op een ogenblik dat de modaliteiten en de middelen van de scholen helemaal anders waren dan vandaag. Op een geïntegreerde manier omgaan met vakken is vandaag aan de orde, maar was dat niet toen het verschil in lesurenaantallen werd vastgelegd.

De vrijgekomen leerkrachten zouden in een algemene centrale pot kunnen terecht komen en zouden dan kunnen worden herverdeeld tussen scholen en scholengemeenschappen waarbij al dan niet rekening wordt gehouden met de opleidingen. De discussie daarover is echter nog volop aan de gang. Op die manier kan er op scholen ruimte ontstaan voor zaken en functies waarvoor nu geen uren zijn. Ik denk dan aan allerlei ondersteunende functies in verband met leerlingenbegeleiding. Daarnaast komt er ook ruimte vrij voor de organisatie van cultuur- en sportmanifestaties.

De vermindering van het aantal contacturen kan juist worden bewerkstelligd door een grotere integratie van vakken en door het kritisch doorlichten en ontstoffen van de leerplannen. Dit hoeft geen aantasting van de volwaardigheid of de diepgang van de leerstof in te houden. Het gaat om een model dat een nieuwe manier van lesgeven en een nieuwe schoolcultuur vergt, gericht op samenwerking en taakverdeling. Door binnen een ingekorte lestijd efficiënter te werken, kan met andere woorden hetzelfde rendement worden gegenereerd. Dat geldt ook voor de praktische scholing.

Hiervoor is het uiteraard noodzakelijk dat er wordt afgestapt van een louter vakgericht denken. De hokjesmentaliteit zal moeten verdwijnen om resoluut de richting van het meer geïntegreerd werken te kunnen inslaan.

Het bepalen van een maximum voor het wekelijkse aantal lesturen is niet in strijd met de lokale autonomie. Die autonomie wordt immers versterkt door de mogelijkheden die scholen krijgen door de uren die terug naar de scholen gaan. Door die uren

op een eigen manier in te vullen, kan een school haar identiteit beklemtonen en ontstaan er veel reëlere keuzemogelijkheden voor de ouders.

Ik denk dat het technisch en beroepsonderwijs oneer wordt aangedaan door de bewering dat de kwaliteit ervan alleen maar afhangt van het aantal uren. Er zijn veel scholen met BSO- en TSO-richtingen die zelf al de stap hebben gezet naar 32 uren. Zij moeten immers geen 36 uren aanbieden.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mevrouw de minister, ik heb met bijzonder veel aandacht geluisterd naar uw uitgebreid antwoord. Ik heb begrepen dat iedereen het signaal over de noodzaak van aangepaste technische apparatuur voor het technisch en beroepsonderwijs serieus neemt. Gezien de bijkomende eisen die het bedrijfsleven en de federale en Vlaamse overheid stellen, betreft het hier een reëel probleem. Er zijn meerdere manieren gesuggereerd om het probleem op te lossen.

Ik heb begrepen dat ook de meerderheid zegt dat de reductie van het aantal uren niet kan indien hierdoor het urenpakket zou verminderen. Ik denk dat de heer Sannen dat heel uitdrukkelijk heeft gezegd. Ik heb uit uw antwoord niet duidelijk kunnen afleiden dat het urenpakket voor het BSO en het TSO niet zal verminderen. Er zou immers een overheveling van uren gebeuren ten voordele van andere functies. Dat is op zich natuurlijk waardevol, maar volgens mij mag dat niet gebeuren ten koste van specifieke TSO- en BSO-uren. Anders gaat het natuurlijk wel om een besparing van 1.500 tot 1.700 voltijdse equivalenten in het TSO en het BSO. Dat zou ik ten eerste betreuren.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mevrouw de minister, u pleit voor een meer geïntegreerde aanpak als antwoord op de reductie en vanuit de opvatting dat het aantal uren op zich niet zo relevant is. U zegt dat er een andere schoolcultuur nodig is en dat het vakgerichte denken moet worden losgelaten. Dat is volgens mij zeker van belang in het BSO en het TSO. De heer Martens heeft gesproken over de werkplaatsklas, wat ook belangrijk is. Al die zaken houden wel in dat er een personeelsbeleid moet worden gevoerd dat daarin past.

Mevrouw de minister, de directeur moet zijn wensen trachten te verzoenen met een urenpakket en specifieke vakuren per leerkracht. Alle doelstellin-

Sannen

gen die u formuleert, zijn wel een antwoord maar een directeur kan een dergelijk beleid slechts voeren en een dergelijke schoolcultuur maar realiseren wanneer hij over een veel grotere autonomie beschikt. Wat de inzetbaarheid van leerkrachten betreft, is de schoolautonomie erg beperkt. In dit opzicht bestaat er nog steeds een zeer rigide systeem.

Daarom is het ontzettend belangrijk dat we snel werk maken van het idee van de schoolopdracht, ook al zullen we nog lang moeten discussiëren over de manier en de mogelijke resultaten. Je kunt immers moeilijk een schooldirectie opdragen om de eigen schoolcultuur en het eigen schoolleerproces op een andere manier in te vullen. Hier zijn we het grotendeels mee eens. Tezelfdertijd zit de directeur echter in een rigide systeem en is hij alleen afhankelijk van een grote goodwill van alle leerkrachten die zich ondanks de officiële regeling, toch nog op een andere manier willen inzetten. Er moet terzake enige juridische zekerheid gecreëerd worden.

Ik vind dat de lesuren in het BSO en het TSO niet zomaar kunnen worden verminderd. Toch volg ik de rigide benadering van de heer De Meyer niet. Hij stelde dat het vrijmaken van enkele uren voor sport binnen een scholengemeenschap net zo goed en misschien nog belangrijker is voor het TSO en het BSO. Ik vrees alleen dat de dominante cultuurlijn in een scholengemeenschap zeer dikwijls bepaald wordt door mensen uit het ASO. Als je uren wilt vrijmaken om sportactiviteiten te promoten, wat voor een deel ook te maken heeft met zorg en begeleiding van de leerlingen, dan moet de grootste aandacht uitgaan naar het TSO en het BSO.

Ik wil niet zeggen dat die uren sport specifiek daar moeten worden ingezet. Ze mogen voor de hele schoolgemeenschap worden aangewend maar de specifieke aandacht voor de jongeren uit TSO en BSO moet aanwezig blijven. We moeten er vooral voor zorgen dat deze jongeren ook meestappen. Ik wil dus niet zo rigide reageren als de heer De Meyer.

De heer Jos De Meyer : Dat heb ik ook niet gedaan. Mijnheer Sannen, u moet me geen woorden in de mond leggen die ik niet heb uitgesproken. U speelt hier opnieuw een zeer dubbelzinnig spelletje. U zegt enerzijds dat u niet akkoord bent maar anderzijds zegt u eigenlijk wel akkoord te zijn. U voert een permanent tweesporenbeleid op het vlak van onderwijs.

De heer Ludo Sannen : Uw simplisme wil ik niet volgen. Als sport in de scholengemeenschap opnieuw een belangrijke prioriteit wordt, kunnen die uren vanuit de scholengemeenschap worden aangewend. Ik heb er alleen problemen mee wanneer dit niet gebeurt vanuit een heel specifieke aandacht voor TSO en BSO. Wat de specifieke individuele begeleidingsuren betreft, kunnen er geen uren uit het TSO en BSO worden weggetrokken naar het ASO. Specifieke individuele begeleiding en leerlingenbegeleiding zijn immers het meest nodig in TSO en BSO, waar de sociaal-culturele problematiek de meeste aandacht vraagt.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer Sannen, u probeert me woorden in de mond te leggen die ik niet heb uitgesproken. Laat me zeer duidelijk zijn. De dubbelzinnige houding die u opnieuw aanneemt, volg ik niet.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, laat me duidelijk maken dat er nog veel sporen zijn die we moeten onderzoeken en bediscussiëren. Het moet op een bepaald moment echter wel aan bod komen. In die zin vind ik het goed dat we daar volgende week wat meer tijd voor kunnen uittrekken. Uiteraard moet er ook aan het personeelsbeleid worden gesleuteld. Het zeer rigide personeelsstatuut vormt ook vaak een probleem.

Soms maken we ons zorgen over zaken die nu reeds vanzelf gebeuren in de scholen. De mensen die nu bijvoorbeeld in de scholen worden vrijgesteld in het kader van leerlingenbegeleiding, nemen vaak veel meer op zich dan de gewone contacturen. Eigenlijk hebben ze vanzelf al bijna voor een schoolopdracht gekozen. Vanzelfsprekend past dit alles beter in een kader waarin iedereen weet wat wel en niet kan. Juist omdat dit nu al gebeurt op vrijblijvende basis door afspraken tussen directie en personeel, moeten we tijd nemen om daarover na te denken. Er zullen nu uren bijkomen in het kader van de CAO, maar zelfs dan zal het aantal interessante opdrachten niet voldoende zijn.

Een ander element van debat betreft de vraag of de uren die nu voor TSO en BSO bestemd zijn, ook aan die onderwijsvormen moeten worden besteed. Want als de heer De Meyer spreekt over TSO en BSO, heeft hij het eigenlijk alleen over de nijverheidstechnische richtingen. Vanuit bijvoorbeeld alle handelsrichtingen en de richting kantoor van het BSO krijg ik geen enkele opmerking te horen. Het is juist in die nijverheidstechnische richtingen

Vanderpoorten

dat het verhaal verspreid wordt als zou het gaan om een besparing van 1.700 mensen. Het betreft geen besparing. Natuurlijk kunnen er door de implementatie een aantal verschuivingen tot stand komen. Hierover moeten we juist debatteren om te zien waarover we een oplossing kunnen bereiken.

De heer Ludo Sannen : Mijn bekommernis over de positie van de TSO- en BSO-scholen betreft het volgende : Wie draagt de uren over naar de scholengemeenschap ? Is het de overheid die de uren overdraagt naar de scholengemeenschap of zijn het de scholen zelf die deze uren in het pakket van de scholengemeenschap kunnen leggen ? Op die manier kun je de positie van TSO en BSO, zeker als je daar met vorken werkt, versterken in de discussie.

Minister Marleen Vanderpoorten : Dat is een mogelijkheid. Er zijn verschillende mogelijkheden naargelang het accent dat we willen leggen.

De heer Jos De Meyer : Een werkplaatsklas is ongetwijfeld een zeer waardevol idee omdat ze de mogelijkheid biedt om technische vakken en praktijk meer te integreren. Dit vergt echter heel wat investeringen van de scholen.

Mevrouw de minister, ik wil nog reageren op uw specifieke bemerking inzake handelonderwijs en kantoorwerken. De reacties die ik hoor, komen van de instellingen die kantoorwerken aanbieden. Indien deze scholen binnen hun opleidingen in stages voorzien, zijn ze zeker en vast geen vragende partij voor een vermindering van de lesuren. Ik dacht dat u die stages toch wel belangrijk vond.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer De Meyer en door de heer Callens werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het dalend aantal tolkuren voor dove jongeren in het onderwijs

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Heeren tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het dalend aantal tolkuren voor dove jongeren in het onderwijs.

Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mevrouw de minister, verleden jaar hebben we reeds verschillende keren van gedachten gewisseld over de problematiek van tolkuren in het onderwijs. Naar aanleiding van een reportage in het programma Terzake vond ik het belangrijk om deze thematiek opnieuw onder de aandacht te brengen. In feite had ik deze vraag reeds in december ingediend maar omdat ik toen zelf niet aanwezig kon zijn in de commissie komt deze vraag nu aan bod.

Het voorbije jaar is het aantal tolkuren enorm toegenomen van 5.000 naar 6.600 tolkuren. Deze stijging met 32 percent kunnen we alleen maar toejuichen. Tegelijkertijd zijn echter veel meer leerlingen gebruik gaan maken van de gebarentaaltolkuren. Bijgevolg verdampt de inspanning en de groei van 32 percent onmiddellijk door de stijging van het aantal leerlingen. Dit schooljaar maken 45 leerlingen gebruik van die tolkuren. Vorig schooljaar waren dat er 32.

Leerlingen die vandaag het gewone onderwijs volgen, hadden 3 tot 4 jaar geleden nog uitzicht op 12 tolkuren per week. Nu is dit gehalveerd tot een gemiddelde van 4 tot 7 tolkuren per week. Bijgevolg is het perspectief dat die kinderen toen hadden eigenlijk volledig verdwenen. Het is onaanvaardbaar dat leerlingen, waaraan bij het begin van hun loopbaan in een integratieschool 10 tot 12 tolkuren werden beloofd, na enkele jaren nog slechts op 4 tot 7 tolkuren een beroep kunnen doen. Het inclusief onderwijs had juist tot doel om intelligente, dove jongeren met voldoende tolkuren de kans te geven op een betere studierichting in het gewone onderwijs. Nu evolueren we naar een toestand waarbij die intelligente dove jongeren, die niet zonder een tolk kunnen communiceren in het gewone onderwijs, in het buitengewone onderwijs moeten blijven.

Heeren

Daarnaast is er de problematiek omtrent het statuut van tolken. Het gaat op dit ogenblik over 48 mensen in Vlaanderen. Dat is eigenlijk niet zo'n grote groep. Gelukkig zijn er heel wat jonge mensen die toch kiezen voor deze opleiding. Vandaag verkrijgen ze eigenlijk het statuut van zelfstandige in hoofd- of in bijberoep. Het grote probleem voor die mensen is niet alleen de verloning, maar daarboven het gebrek aan leefbare tolkblokken om van te leven. Dat is ook de reden waarom redelijk veel mensen afhaken. Dit beroep is financieel niet aantrekkelijk en is niet voldoende concurrentieel ten opzichte van mensen die andere graduataten volgen. Volgens mij zijn het honorarium en de reisvergoeding per tolkuur nog altijd onvoldoende, zeker in vergelijking met het buitenland.

Ik ben me ervan bewust dat het een kleine groep betreft. Die is echter belangrijk voor de kinderen zelf, voor de ouders en voor de omgeving. Wanneer deze jongeren de stap zetten naar het gewone onderwijs, zou de overheid hen tenminste een minimum aan tolkuren moeten garanderen voor tenminste de helft van de theoretische vakken in de studierichting die zij volgen. Dat is eigenlijk een heel eenvoudige maatregel, die kan worden toegepast op iedere richting.

Ik heb zelf eens onderzocht wat het in de praktijk betekent als er minstens 50 percent van de algemene en technische vakken getolkt worden. In het TSO, waar de leerlingen vandaag recht hebben op 6 tot 7 tolkuren, zou dat met dergelijke maatregel leiden tot 10 uren. In het ASO hebben deze leerlingen recht op 7 tot 8 tolkuren. Door dergelijke regel zouden er tenminste 15 tolkuren komen in het ASO. Voor het buitengewoon onderwijs betreft het ook bijna een verdubbeling. Vandaag hebben de leerlingen er recht op 4,5 tolkuren. Met de nieuwe regel zouden dat in de derde graad 7 uren worden.

Mevrouw de minister, bent u zich ervan bewust dat er vandaag in Vlaanderen dove leerlingen zijn die moeten bedelen voor tolkuren om te kunnen leren in het gewoon onderwijs? Op welke manier wilt u dove leerlingen een minimum aantal tolkuren garanderen dat past binnen het inclusief beleid dat in het onderwijs wordt nagestreefd? Gaat u ermee akkoord dat leerlingen bij minstens de helft van de theoretische vakken in een studierichting recht hebben op een tolk? Zo ja, op welke manier denkt u dit te realiseren?

Bent u ervan overtuigd dat het statuut van de tolken moet worden verbeterd? Welke initiatieven

wilt u hiertoe nemen op korte termijn? Ik verwijs naar de resolutie die enkele maanden geleden unaniem is goedgekeurd door het Vlaams Parlement en waarin werd gevraagd naar een stappenplan om iets te doen aan deze problematiek. Ik wilde graag de stand van zaken omtrent dit stappenplan horen.

De voorzitter : Mevrouw De Gryze heeft het woord.

Mevrouw Niki De Gryze : Mevrouw de minister, ik ben al enkele malen in deze commissie aanwezig geweest wanneer de problematiek van de doventolken aan bod werd gebracht. Ik dacht dat het probleem was opgelost tot ik eind november op de regionale televisie van Oost-Vlaanderen, AVS, uw bezoek zag aan een school waar leerlingen konden gebruikmaken van doventolken. Er was een meisje dat vroeger recht had op 8 uren en nog maar 3 uren kreeg. U hebt gezegd dat u dat zou natrekken. Ik vraag me af in hoeverre dit is gebeurd en of hieraan inmiddels verholpen is.

Er werd ook gevraagd om uren voor de leerlingenraad. Ik weet niet of hierop ingegaan werd.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de overheid levert al enkele jaren inspanningen om de integratie van dove jongeren in het gewoon onderwijs mogelijk te maken. Ondanks de duidelijke financiële inspanningen van de jongste jaren wordt het door de jaarlijkse groei van de doelgroep steeds moeilijker om het aantal tolkuren op peil te houden, laat staan op te trekken. Dit is de kern van het probleem.

Voor het schooljaar 1996-1997 was er een beperkt budget van 7.436,81 euro beschikbaar en voor het schooljaar 1997-1998 een budget van 12.394,68 euro. Vanaf het schooljaar 1998-1999 werden de middelen opgetrokken tot 74.368 euro, goed voor de financiering van 3.330 gebarentaaltolkuren.

Dit schooljaar is er 223.000 euro beschikbaar voor 6.600 gebarentaaltolkuren. Met ingang van 1 september 2001 ben ik, naast de gebarentaaltolkuren, ook schrijftolkuren gaan financieren. Zodoende is er voor het lopende schooljaar, voor beide tolkvormen samen, in 318.000 euro voorzien, goed voor 10.400 tolkuren.

Door het optrekken van de financiële middelen en het invoeren van schrijftolkuren naast gebarentaaltolkuren is het aantal begunstigden uitgebreid van

Vanderpoorten

29 leerlingen in het schooljaar 2000-2001 naar 56 leerlingen in het schooljaar 2001-2002. Voor het lopende schooljaar ontvangen momenteel 73 leerlingen tolkondersteuning. Desondanks worden de toegekende tolkuren voor de meeste leerlingen op hetzelfde peil gehouden als het vorige schooljaar. Dit kan uiteraard alleen dank zij een stevige financiële inspanning.

De aangehaalde 10 of 12 tolkuren per leerling werden nooit beloofd. De omzendbrief van 6 juni 2002 vermeldt enkel dat 12 tolkuren momenteel het maximum aantal uren is dat wordt toegekend. Het wordt berekend op een raming van het aantal aanvragers. Een minimum aantal uren garanderen zou een 'recht op' creëren, wat gezien de huidige onzekerheden inzake aantallen toch niet realiseerbaar is.

Voor de vergoeding van de tolken wordt groten-deels de regelgeving gevolgd die van toepassing is bij het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, het VFSIPH. Dit resulteerde in een gevoelige stijging van de vergoeding met ingang van 1 september 2001, waarbij de prestatievergoeding werd opgetrokken van 17,48 euro naar 24,79 euro. Ook de jaarlijkse indexering wordt gevolgd. Hierdoor is het statuut van de gebarentolken reeds aanzienlijk verbeterd. Daarnaast kunnen de gebarentolken met ingang van 1 september 2001 aanspraak maken op een kilometervergoeding van 0,25 euro per gereden kilometer. In de mate van het mogelijke zal ik in de toekomst de vergoedingen toegekend door het VFSIPH blijven volgen. In de toekomst zullen we ook moeten concluderen in hoeverre het groeipad moet worden voortgezet.

Tot slot kan ik zeggen dat er een grote inspanning is gebeurd zodat er op het terrein voor de betrokkenen veel is verbeterd. Door het feit dat de doelgroep is uitgebreid, vordert alles langzamer dan de betrokkenen en ikzelf zouden willen.

De problematiek van het aanwezig zijn op de leerlingenraad heb ik aangekaart bij de VSK om na te gaan hoe die daar tegenover staat en welke regeling ervoor kan worden uitgewerkt.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mevrouw de minister, ik heb niet ontkend dat er de voorbije jaren een financiële inspanning werd gedaan. Als u een aan-

bod doet, creëert u heel wat vragen. Wanneer u de inclusiegedachte wilt realiseren, creëert u vragen. Ik vind het onverantwoord dat leerlingen die reeds aan de integratie zijn begonnen, niet kunnen voortgaan. Ze moeten kunnen voortwerken met genoeg tolkuren. Het kan niet dat groeiend aantal leerlingen er de oorzaak van is dat zij die al gestart zijn minder tolkuren krijgen. Ik weet niet over welke informatie u beschikt, maar mij zijn gevallen bekend van kinderen die dit schooljaar effectief minder tolkuren hebben.

U zegt dat het niet kan dat bij minstens 50 percent van de algemene en technische vakken in tolkuren wordt voorzien, want dat u dan een recht zou creëren. Hierover verschillen we duidelijk van mening. Ik vind dat dove intelligente kinderen die de stap willen zetten naar het gewoon onderwijs, recht hebben op tolkuren om dat gewone onderwijs te kunnen volgen.

Minister Marleen Vanderpoorten : Ik vind dat zoveel mensen recht hebben op zoveel, maar het moet allemaal realiseerbaar zijn. Daarom moeten we op een bepaald ogenblik de keuze maken om meer geld te geven. In bepaalde omstandigheden zijn er bijvoorbeeld voldoende tolken aanwezig om de gevraagde plaatsen in te vullen. We moeten dan de keuze maken : laten we een aantal kinderen van een aantal uren genieten of concentreren we de uren op één van de leerlingen ? Had ik het geld en de mensen ter beschikking, dan zou het voor mij geen enkel probleem zijn dit allemaal in te vullen.

Hier hebben we te maken met een combinatie van de twee elementen. De financiële middelen zijn gestegen, zij het misschien nog niet voldoende, maar de tolken zijn niet altijd voorhanden om de uren in te vullen.

Mevrouw Veerle Heeren : Ik hoor op het werkveld dat het voor tolken vaak moeilijk is een fatsoenlijk blok uren te hebben. Het is niet zo evident om op één dag in verschillende scholen te tolken. Deze moeilijkheden bestaan nog. Ik ben ervan overtuigd dat u zich bewust bent van de problematiek die een zeer kleine groep in Vlaanderen aanbelangt. Ik hoop dat u een antwoord zult geven aan die kinderen die de stap naar het gewoon onderwijs kunnen zetten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het project Eduforum

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Roo tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het project Eduforum.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, het arrondissement

Gent-Eeklo werkt actief mee aan het project Eduforum. Dit project heeft tot opdracht de samenwerking te bevorderen tussen alle aanbieders van volwasseneneducatie en te zorgen voor een betere afstemming van het aanbod op de behoeften van de streek. Dit initiatief heeft in zijn korte bestaan reeds een plaats verworven in de regio. Het wordt tevens breed gedragen door allerlei instanties zoals de streekplatformen van het Meetjesland en van de Gentse regio, het STC, het Regionaal Welzijnsoverleg en uiteraard ook de aanbieders van onderwijs en vorming voor volwassenen in de streek. Niet minder dan 125 verenigingen uit de streek werken daaraan mee.

Nu is het zo dat de Edufora per 1 maart 2003 zouden moeten worden geïntegreerd in de werking van de Interface Levenslang Leren, een plan dat de minister heeft uitgewerkt. Hierbij dreigt echter de regionale werking te worden ontmanteld en is ook het voortbestaan van het IVO-project, of Info-en Adviescentrum voor Volwassenenvorming en Opleiding, bedreigd. Volgens de bestaande plannen zou het aantal Edufora worden gereduceerd van dertien tot vijf, één per provincie. Daarbij zou ook het aantal medewerkers worden verminderd van drie per provincie tot twee en zouden er geen administratieve medewerkers worden overgenomen.

Het IVO-project van de VZW Mevoc, of Meetjeslands Vormings- en Opleidingscentrum, dat via Eduforum gefinancierd wordt door de Vlaamse overheid in combinatie met middelen uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, dreigt hierdoor helemaal in de vernieling te geraken. Voor de medewerkers van het Eduforum en het IVO-project is het voorts compleet onzeker wat de toekomst hen zal brengen.

De tijd dringt. Personeelsleden staan sinds 1 december in vooropzeg en het project stopt blijkbaar onherroepelijk op 1 maart 2003 als er voor deze

datum geen nieuwe cofinanciering wordt gevonden. We krijgen steeds meer reacties en brieven van zeer belangrijke regionale organisaties die het uitermate belangrijk vinden dat het IVO blijft voortbestaan. Ik heb het werkingsverslag van het IVO, gestart in september 2001, voor me liggen. Ik kan de minister daarvan een exemplaar bezorgen.

Het IVO kwam tot stand vanuit de leemte die werd vastgesteld om volwassenen naar de juiste opleiding of het meest geschikte vormingsaanbod te oriënteren. In het arrondissement Gent-Eeklo is het aanbod aan volwassenenvorming en -onderwijs zeer uitgebreid. Er is een website en een databank gemaakt. De website behoort tot de 100 meest bezochte websites van heel Vlaanderen. Op sommige dagen krijgt hij enkele honderden bezoeken. Dit wijst erop dat er een grote nood aan is. De vrees bestaat dat als er geen andere beslissing komt, dit allemaal zou teloorgaan. Ik wil er daarom op aandringen een oplossing te zoeken.

Gedurende diverse vergaderingen stelde Eduforum dat men zeker geen bezwaar heeft tegen de ontwikkelingen op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap, maar dat deze niet ten koste mogen gaan van de regionale werking en van het goede werk dat op dit niveau met de inzet van velen, op gang is gebracht. Voorts mag er door de reorganisatie geen leegte vallen in de regionale werking. De continuïteit moet gewaarborgd zijn.

Mevrouw de minister, er wordt met bescheiden middelen gewerkt, maar met veel medewerking van 125 opleidingsinstellingen. Er staan 2.500 opleidingen op de site met informatie over het tijdstip van de opleiding, de kostprijs, de inhoud, de instelling of vormingsvereniging, waar en hoe in te schrijven, of men recht heeft op educatief verlof, het getuigschrift of diploma, de vereiste voorkennis, enzovoort. We hopen dat dit werk voortgezet kan worden. Deze site behoort tot de honderd beste van Vlaanderen van 2002. Naast de website heeft IVO sinds september een gratis vormingslijn uitgebouwd en een grote leerweek georganiseerd. De erkenning door de Vlaamse regering als hefboomproject is belangrijk. Ik hoop dat dit door de reorganisatie niet allemaal op de helling komt te staan.

Mevrouw de minister, staat u achter de forumfunctie die Eduforum in de regio vervult? Kan deze forumfunctie worden voortgezet aan de hand van minstens één stafmedewerker en een toereikend budget voor de financiering van de regionale werking? Wanneer wordt het project Interface Levenslang Leren concreet uitgevoerd op Vlaams ni-

De Roo

veau ? Zal de continuïteit worden gegarandeerd ? Kan het IVO-project blijven bestaan en zich verder ontwikkelen in het perspectief leerwinkels voor de streek ?

De voorzitter : De heer Ramon heeft het woord.

De heer Frans Ramon : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik sluit me aan bij de bekommernissen van de heer De Roo. Als ik het goed begrijp, worden de Edufora overgedragen naar de interface. Dat is het Vlaams netwerk van informatie- en adviesverlening voor levenslang leren. De bekommernis inzake de impact van deze integratie op de regionale werking, deel ik. Het IVO-project ken ik niet zo goed. Als ik de heer De Roo echter beluister, dan is dat zinvol. Als dit gebeurt in samenwerking met het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, dan is het belangrijk dat dit project niet in het gedrang komt door een opstelling van Vlaanderen. De expertise die er ontwikkeld is, moet een plaats vinden in het Vlaams netwerk.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik zal punctueel antwoorden op de vragen van de heer De Roo.

De huidige Edufora hebben als taak coördinatie en afstemming te realiseren op subregionaal niveau. Zij coördineren de verschillende educatieve sectoren en werken bovendien aan een betere afstemming tussen vraag en aanbod en een grotere kosteneffectiviteit. Op deze manier slaagden ze erin om op subregionaal niveau een dynamiek op gang te brengen die in het kader van levenslang leren belangrijk is.

Vanuit de Edufora zelf en het beleid is echter ook de stelling ontstaan dat de regionale werking gecomplementeerd moest worden door een centrale werking die kon leiden tot bindende afspraken. Zonder centrale invulling blijft een regionale werking tot op zekere hoogte vrijblijvend. De interface beoogt op basis van een beslissing van de Vlaamse regering van 15 mei 2001 de coördinatie en samenwerking tussen de institutionele opleidingsverstrekkers. De interface zal in de toekomst zorgen voor bindende afspraken op centraal niveau. Het was een beslissing van de Vlaamse regering van 26 april 2002 om de huidige Edufora in de interface te integreren. Aan deze integratie werd vorm gegeven

door een stuurgroep waarin ook een afvaardiging van de Edufora was vertegenwoordigd.

Bij de uitwerking van de structuur van de interface die goedgekeurd werd op 13 december 2002, werd gekozen voor vijf subregio's, overeenstemmend met de vijf provincies maar zonder enige verwijzing naar de provincie als bestuurlijk niveau. Deze keuze werd gemaakt omwille van een bundeling van competenties van de medewerkers enerzijds en een afstemming op de organisatiestructuur van de opleidingsaanbieders anderzijds. Daarbij werd uitdrukkelijk vermeld dat de aandacht voor de subregio's behouden moet blijven. Via het provinciale niveau wil men op een uniforme wijze, maar met specifieke aandacht voor de noden van de subregio's, aan elk van de basisopdrachten en processen van de interface een specifieke bijdrage leveren.

Binnen het budget van de interface is gekozen voor een evenwichtige verdeling van de noodzakelijke personeelsinvulling tussen het centrale en het regionale niveau. Binnen datzelfde budget wordt immers ook in heel wat middelen voorzien voor tal van projecten die in de toekomst moeten leiden tot afstemming op en concrete afspraken met de verschillende opleidingsverstrekkers.

In afwachting van de verdere uitwerking van projecten op centraal niveau, werd geopteerd voor twee medewerkers per provincie, die zich concentreren op de taken 'afstemming' en 'sensibilisatie'. Deze medewerkers behouden wel de nodige aandacht voor en contacten met de huidige bestaande netwerken. De inbedding in de Vlaamse administratieve centra moet de nodige logistiek bieden.

In de kerngroep interface werd overeengekomen om vanaf maart te werken met provinciale overlegplatformen, aangevuld met subregionale werkgroepen. Het overleg zal worden gestuurd door de heer Schatteman, huidig directeur van de centrale beleidscel van de Edufora.

U stelde ook een vraag over de concrete uitvoering. Met de beslissing van de Vlaamse regering van 26 april 2002, waarbij ook de visie- en missieformulering van de interface werd goedgekeurd, werd de interface operationeel. Er gingen reeds een twaalftal projecten van start waarbij telkens de verschillende opleidingsverstrekkers werden betrokken. Met die beslissing van 26 april 2002 werd ook de integratie van de Edufora een feit. Hieraan werd vorm gegeven door een stuurgroep. De integratie zal effectief worden doorgevoerd tegen 1 maart 2003.

Vanderpoorten

In de nota van de Vlaamse regering, goedgekeurd op 13 december 2002, staat dat de regionale afstemming en het regionaal overleg moeten worden voortgezet, maar nu gekoppeld aan een centrale werking. Tevens werd de nodige aandacht geschonken aan de integratie van de huidige Eduforapersoneelsleden. Na screening en functioneringsgesprekken werden zij ingezet op de voor hen en voor de organisatie best passende functie binnen de interface, omwille van hun specifieke ervaring en met het oog op de continuering van de regionale werking

U vroeg zich ook af wat er zal gebeuren met het IVO-project. Een van de projecten binnen interface is het project Leerwinkel. De leerwinkel wordt gezien als een concept op Vlaams niveau en omvat drie elementen. Er is de opbouw van een kennisstelsel en database, inclusief de organisatie van de toelevering van betrouwbare gegevens en het onderhoud van de database. Andere elementen zijn de organisatie van een callcenter en de face-to-face begeleiding.

In eerste instantie wordt een haalbaarheidsstudie uitgevoerd en een gedetailleerd businessplan opgesteld, wat uitsluitend moet geven over de effectieve kosten. De studie die moet klaar zijn in april 2003 zal ook de nodige aandacht schenken aan bestaande regionale initiatieven. Dat zijn bijvoorbeeld IVO, Leerwijzer, Leergids.be enzovoort. Op basis van de resultaten van de studie zullen opties worden genomen over de uitbouw van de Leerwinkel.

De kerngroep heeft een analyse gemaakt van lopende Edufora-projecten. Er werd beslist om – binnen de beperkingen van het Interfacebudget – Leergids.be verder te ondersteunen tot de haalbaarheidsstudie van het project Leerwinkel meer duidelijkheid brengt over toekomstige opties. Leergids.be biedt een oplossing voor slechts één onderdeel van het IVO-project, maar heeft wel het voordeel dat het heel Vlaanderen bestrijkt.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Bedankt voor uw antwoord, mevrouw de minister. Ik ben het met u eens dat dit initiatief best op Vlaams niveau wordt georganiseerd. Wij willen echter ook dat het regionale verder aan bod kan komen en verder kan evolueren. Wij willen niet dat dit een louter ingebed initiatief wordt, georganiseerd door de overheid. Ook het vrije initiatief moet daarbij ten volle aan bod kunnen komen, want het IVO-project is enkel dankzij het vrije initiatief tot stand gekomen. Het is geen project dat zomaar door de overheid werd uitgevonden en opgelegd, het is een project dat tot stand kwam in het streekplatform, dankzij overleg tussen enerzijds de arbeidsmarkt en anderzijds de opleidings- en vormingsinstellingen. We zouden dit niet graag teloor zien gaan. Dat is onze grote bekommernis. Als het project zou worden ingebed in een puur overheidsinitiatief, bijvoorbeeld gepatrooneerd door de provincie, dan denk ik dat het vertrouwen eenvoudigweg zal wegebben en dat het project zal teloorgaan. Ik zou er dus op willen aandringen dat men toch alles doet wat mogelijk is. Er worden nu middelen besteed aan het maken van een studie, maar ik ben ervan overtuigd dat die studie wel eens duurder zou kunnen uitvallen dan het verder ondersteunen van die gegroeide initiatieven in de verschillende regio's. Ik zal dat verder blijven opvolgen. Ik zou het toch bijzonder betreuren als men een hele dure studie laat uitvoeren over heel Vlaanderen en dan op een bepaald moment moet zeggen dat er geen geld meer is om verder te gaan met de steun die vandaag bestond en waardoor zo'n initiatief is kunnen groeien.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 12.41 uur.*
